

ΗΛΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΗ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐτησία διὰ μὲν τοὺς ἑνταῦθα
κ. κ. συνδρομητὰς ὀρ. Ν. Δ. 12.
Ἐξαμηνιαία " " " 6.
Διὰ τοὺς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 18.

«Πατὴρ καὶ μητὴρ καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάρτων τιμιώτε-
ρόν ἐστιν ἢ πατὴρ καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον.» (Πλάτων.).

Διὰ πᾶσαν εἰδοποίησιν μέχρι τῶν
δέκα στίχων δραχμᾶς. 3.
Διατρίβαι καὶ δικαστικαὶ καταχω-
ρίσεις κατ' ἀποκοπὴν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΛῆ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

—0—

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δὲν ἐξε-
δόθη «*Ηλίου*» ἕνεκα λόγων ἀνεξαρτή-
των τῆς θελήσεώς μας.

ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΑ.

—0—

(Συνέχεια ἴδε ἡγούμενον φύλλον).

Ἡ δὲ «*Ἑλληνικὴ Ἀνταπόκρισις*»
περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος τῶν Ἑλληνο-
τουρκικῶν ἀναφέρει τὰ ἑξῆς.

«Ὁ κ. Δεληγεώργης, ἀναλαβὼν τὴν διευ-
θύνσιν τῶν πραγμάτων κατὰ τὸ 1872, καὶ
ἐπιχειρήσας ἀξιοπαίτως νὰ θελιώσῃ ἐλλεί-
ψεις τινὰς τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως, ἠθέ-
λησε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀναμορ-
φώσεως, ἐγκαινίζων καὶ ἐξωτερικῶς πολι-
τικὴν, νεωτερικὴν ὅλως καὶ πρωτότυ-
πον, πολιτικὴν ἣν δύναται τις νὰ συνοψίσῃ
εἰς δύο λέξεις — Πόλεμος ἄσπονδος κατὰ
τῆς Ῥωσσίας καὶ πάσης Σλαβικῆς ἐθνότη-
τος, στενὴ φιλία καὶ συμμαχία μετὰ τῆς
Τουρκίας.

Δὲν διατεινόμεθα ὅτι ἡ πολιτικὴ αὕτη
ἦτο ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος· ἀλλὰ κατὰ
τὴν ἀπόλυτον ἔνοιαν, ὅφ' ἦν καθιερωθῆ,
δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ καταλήξῃ εἰς τὴν ἀ-
πομόνωσιν, τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ταπεί-
νωσιν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κατὰ τῆς Ῥωσσίας
πόλεμος ἦτο αὐτόχρημα δογματισμὸς,
ἐνῶ ἡ πρὸς αὐτὴν διηνεκὴς δυσπιστία θὰ ἦτο
καθῆκον φιλοπατρίας καὶ συνέσεως. Ἡ κατὰ
τῶν Σλαβικῶν φύλων ἐχθροπάθεια ἦτο αἰσ-
θημα ἀντιβαίνον εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις ὁ-
μοίων παθημάτων, κοινῶν ἀγῶνων καὶ ταύ-
τότητος ὀρησκειύματος· ἀλλ' οὐδεὶς θὰ ἀν-
τέλεγε τὸ ἐλάχιστον ἐν ἡκολουθοῦμεν καὶ
ἐνταῦθα τὸν κανόνα τῆς δυσπιστίας καὶ ἐ-
πολιτευόμεθα συνωδᾶ πρὸς τὸ ἐκάστοτε πο-
λιτικὸν συμφέρον, προσέχοντες νὰ μὴ διαρ-
ρήξωμεν παιδιὰς χάριν, τὴν κραταιὰν ἐνότη-
τα τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Ἡ μετὰ τῆς

Τουρκίας φιλία θὰ ἦτο ἐπίσης ὑγιεινὴ ἀρχή· ἀλλ' ἐὰν ἐγένετο ἐπὶ τῆ βάσει ἐντε-
λοῦς ἰσότητος καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκατέ-
ρωθεν εἰλικρινείας· ἀλλ' ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἀ-
πεδείχθη ὅτι ἡμεῖς μὲν ἐγενόμεθα ἄλλοι ἐξ
ἄλλων, ἀναξίως καὶ τοῦ παρελθόντος καὶ
τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, οἱ δὲ
Τούρκοι ἔμειναν οἱ αὐτοί, μεστοὶ δηλονότι
πανουργίας καὶ δόλου μετὰ προσθήκης τινὸς
χλευασμοῦ καὶ ὑπεροφίας.

Δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἀριθμήσωμεν τὰς
καταστροφὰς ὅσας εἰς δύο μόνον ἔτη ἔπαθεν
ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τοῦ νεωτερικιστικοῦ τούτου
προγράμματος. Ἐζητοῦμεν εὐκαιρίαν νὰ ἀπο-
δείξωμεν ποῖον χάσμα ἠνεόχθη μετὰ τῶν ἡ-
μῶν καὶ τῆς Ῥωσσίας, ὅπως προσελκύσω-
μεν δῆθεν τὴν εὐνοίαν τῶν δυτικῶν δυνά-
μεων καὶ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην παρέσχε τὸ
βουλγαρικὸν ζήτημα. Αἱ ἀξιώσεις τῶν Βουλ-
γάρων ὅπως ἀποτελέσωσιν ἰδίαν ἐθνικὴν ἐκ-
κλησίαν, ὑπῆρξεν ἀληθὲς δυστύχημα, ἀλλὰ
δυστύχημα, ὅπερ κατὰ μέρος μὲν ὀφείλεται
εἰς τὴν ἀκαταμάχητον φορὰν τῶν πραγμά-
των, κατὰ μέρος δὲ καὶ εἰς τὴν ἀκηδίαν τοῦ
Ἑλληνικοῦ κλήρου καὶ τῶν ἐν γένει προέ-
σταμένων τῶν Ἑλληνικῶν συμφερόντων. Ἀφ-
ροῦ τὰ πράγματα ὀρίμασαν, ἡ μόνη δυνατὴ
οἰκονομία ἦτο νὰ στρέξωμεν τὰς ἀπαραιτή-
τους παραχωρήσεις, νὰ θυσιάσωμεν ἐκουσίως
τὸ παρὰ τὴν θέλησιν ἡμῶν ἀπολεσθὲν καὶ
νὰ περιφρουρήσωμεν ἀσφαλῶς ὅ,τι ἔμεινεν
ἀλώβητον. Ἄλλ' εἶπομεν ὅτι ἐν Ἑλλάδι
ἐβασίλευεν ἡ μανία τῶν ῥυμικῶν λύσεων καὶ
τῆς μέχρι θανάτου ἀντιστάσεως κατὰ τῶν
ἐπιβουλῶν τῆς Ἀρκτου. Προετιμήθη λοιπὸν
τὸ ἥρωϊκὸν φάρμακον τοῦ σχίσματος, δι' οὗ
μέγιστον μέρος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας
διηρέθη εἰς δύο ἀντίμαχα στρατόπεδα πρὸς
ἐνδυνάμωσιν μὲν τῶν ἀσημάντων πρότερον
ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καταστροφὴν δὲ ζω-
τικωτάτων Ἑλληνικῶν συμφερόντων.

Ἐὰν εἶχέ τις συμφέρον νὰ ἀνακηρυχθῆ
τὸ Σχίσμα, οὗτοι ἦσαν μόνον οἱ Βούλγαροι,
διότι οὕτως ἀπέπτυσον πάντα χελινὸν καὶ
ἀφίνοντο ἐλεύθεροι νὰ καταπνίξωσιν ὅ,τι ἠ-
δύνατον διὰ τοῦ ὄγκου των. Ἄλλ' οἱ διευ-
θύνοντες τὰ πράγματα ἐν τε Τουρίᾳ καὶ
ἐνταῦθα, παρεξηγήσαντες τὸ πνεῦμα τῆς ἐ-
ποχῆς καὶ μεγαλοποιήσαντες τὴν δύναμιν
τῶν ὀρησκευτικῶν διατυπώσεων ἐνόμισαν
ὅτι εὔρον τὸν τρόπον νὰ περικόψωσι τὰ

πτερὰ τῆς Ῥωσικῆς ἐπιδράσεως, νὰ κατα-
πλήξωσι τὸν ἀπλοῦν βουλγαρικὸν λαὸν καὶ νὰ
σώσωσι δῆθεν τὰς διαμφισθητουμένας ἐπαρ-
χίας ἐπικούρον ἔχοντες τὴν Τουρκικὴν κυβέρ-
νησιν, ἐν ὀνόματι τῆς ἀρτισυστάτου φιλίας
καὶ τοῦ προφανοῦς ἀπὸ βορρᾶ κινδύνου.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΑ.

—0—

Ἐν τῇ Δ' συνεδριάσει γενομένη τὴν 30
Ἰανουαρίου ὁ Κόκκινος ἀναγινώσκει πιστο-
ποιητικὸν ἀσθενείας τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κε-
φαλληνίας Κομποθέρα, ὁ δὲ Καμπᾶς δη-
λοῖ ὅτι ὁ Πατρὼν ἐξακολουθεῖ ἀσθενῶν, ὁ
Χοιδᾶς προομιάζεται λέγων ὅτι «αὐτὸς ὁ
ἄχαρις κορδαλὸς τῶν ἐπαρχιῶν δὲν δύνα-
ται νὰ συγκριθῆ πρὸς τὰς καλλικελάδους
τῆς πρωτεύουσας ἀηδόνας» ἀναγνωρίζει ὅτι
ἐνώπιον τοιούτων δικαστῶν οὐδεὶς ἠδύνατο
νὰ μὴ ἔχῃ πεποιθήσιν αὐστηρᾶς δικαιοσύ-
νης, ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν θέλει νὰ παραιτηθῆ
τοῦ φυσικοῦ δικαστηρίου καὶ ὑποστηρίξῃ
τὴν εἰδικὴν ἀναρμοδιότητα καὶ ἀποκρούει
τὴν μομφὴν τοῦ ὅτι ὁ Πατρὼν ἐξέβρισε
ποτὲ τὴν Βουλὴν. Ὁ Κόκκινος ὑπεστήριξε
τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ λόγῳ ὕ-
λης καὶ ἀντικρούει τὰ περὶ τοῦ δικαιώματος
τῆς ἐπιλογῆς ὑπὸ τῆς κατηγορίας λεχθέντα
καὶ ζητεῖ τὴν διαίρεσιν τῆς δίκης. Γενομέ-
νης δὲ μικρᾶς διακοπῆς λαμβάνει τὸν λόγον
ὁ Τυπάλδος ὅστις ἀπαντᾷ εἰς τὸν Φιλή-
μονα, εἰς δὲ τὸν Μαυρομαρᾶν ὅστις ἰσχυρί-
σθη ὅτι ἡ Βουλὴ εἶναι ὑπερέτερα τοῦ Νόμου
εἶπεν ὅτι τοῦτο καταρρίπτει ἡ παρουσία του
ἐνταῦθα· τί δηλοῖ αὕτη; ὅτι καὶ αὕτη ἡ
Βουλὴ ὑπόκειται εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Νό-
μου.

Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διοικητικὴ προανάκρι-
σις διαφέρει τῆς δικαστικῆς ἀνακρίσεως καὶ
τοῦτο λέγει φαίνεται ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τῆς
Βουλῆς διατάττοντος τὴν σύστασιν εἰδικῶν
δικαστηρίων· ἀναγινώσκει τὴν γνώμην τοῦ
Deranger καὶ λέγει ὅτι δὲν ἔχει αὕτη ὅ-
πως τὴν εἶπεν ὁ Φιλήμων. Ὁ Φιλήμων ἀ-
πάντησεν ὅτι ἂν πλαστογραφῆ ὁ Deranger
πλαστογραφεῖ καὶ αὐτός. Ὁ πρόεδρος ἀπα-

γορεύει τους διαλόγους. Ο Τυπάλδος έννοεί ότι όπου δεν υπάρχει Σύνταγμα, αλλά το κοινοβούλιον είναι σώμα συντακτικόν, δύναται τούτο να πράξη ό,τι άν θέλη χωρίς να υπόκειται εις εξέλεγχίν. Έν δέ τή Έλλάδι δεν ισχύει ή κοινοβουλευτική παντοδυναμία και έτοιμένως ή αίτησις του πελάτου του θα κηρυχθή επί τή βιάσει των νόμων. Τελεόντων δ' έπαυαλαμβάνει. ότι ή Έλλάς θέλει χύσει διάκρυα επί τή άποφάσει ταύτη τής Βουλής ήτις μάς έφεραν εις χορόν γενομένον δι' ουδέν άλλο υπό προσωπείον του πατριωτισμού ή δι' έπίδειξιν άγρυπτικής κουφότητας; ο πρόεδρος «ά! ά! ανακαλέσατε τήν φράσιν ταύτην». Ο Τυπάλδος ανακαλεί και ή συνεδρίασις διαλύεται.

Έν τή Ε' συνεδριάσει γενομένη τή 31 Ιανουαρίου. Ο Πρόεδρος λέγει ότι οί κ. Δικηγόροι δέον να ήναι κόσμιοι εις τās έκφράσεις και μέτριοι, ότι ή Βουλή διά τής άποφάσεώς της δεν πομπεύει τήν Έκκλησίαν. Μή γάρ και ο Σωκράτης, ειπε, άν και γνωρίζων το ήδικον τής καταδικής δεν υπέκυψεν εις τους νόμους τής πατρίδος του; Ο Δροσινός λέγει ότι ο πελάτης του Οικονομύπουλος δεν άσπάζεται τās ένστάσεις των λοιπών επίσης και ο Χαριτάκης και ο Ρουτήρης.

Ο Βουλπιώτης υποστηρίζει ότι ή δοσιδικία των ύπουργών στερεί αυτούς των δικαιωμάτων άτινα ο νόμος τοίς χορηγεί και υποστηρίζει ότι εκ του 80 και 81 άρθρων του συντάγματος εξάγεται ότι μέχρι τής έκδόσεως ειδικού περι εϋθύνης ύπουργών νόμου ή Βουλή έχει το δικαίωμα του εκδίδειν έντάλματα, εξετάζειν, ανακρίνειν και φέρειν ένώπιον του δικαστηρίου τους κατηγορουμένους Ύπουργούς. Άποκρούει τον Μελισσουργόν ειπόντα ότι οί ύπουργοί είναι άπλοί διαγγελείς του άνευθύνου βασιλέως, υποστηρίζει δέ ότι έχουν ειθύνην διότι τὰ διατάγματα λέγουσι «κατά πρότασιν του ήμετέρου ύπουργού αποφασίζομεν και διατάσσομεν» αποκρούει δέ τον Κόκκινον υποστηρίζων ότι και οί Άρχιερείς είναι σιμωνιακοί ως δωροδοκήσαντες ως και οί λοιποί κατηγορούμενοι πάντες αποτελούντες άλληλουσίαν φαινόμενην ήν δεν πρέπει να διασπάρωσι.

Και ότι οί πολιτικοί άρχηγοί τής Βουλής πάν ότι έπραξαν το έπραξαν φιλοσοφούντες επί τής Ιστορίας και γινώσκοντες ότι οί άδικοι πολιτικοί διωγμοί, τους μέν διωκόμενους άνυψούσι και δοξάζουσι, εις δέ τους διώκτας έτοιμάζουσι τάρον ήλικώς και πολιτικώς έπανείδιστον.

Ο Λομβάρδος εισέρχεται κατ' εϋθείαν εις το ζήτημα των επισκόπων και λέγει ότι έξηλθε κραυγή άγανακτήσεως από τὰ στήθη δλοκλήρου του έθνους ζητούντος τήν τιμωρίαν εκείνων δι' ους τὰ ιερά του σκεύη εξεποιήθησαν ως μαγειρικά υπό του εισπράκτορος.

Έν τή ΣΤ' συνεδριάσει γενομένη τή 2 Φεβρουαρίου, ο Πρόεδρος λέγει ότι τὰ λεχθέντα υπό τής κατηγορίας νομίζει άρκετά. Πάντως δέ φρονεί ότι ή κατηγορία απέκρουσε άρκούντες τήν υπεράσπισιν και τὰ ζητήματα μάλλιστα τὰ πολιτικά θεωρεί εξηνητημένα.

Ο Μαυρομαρξάς υποστηρίζει ότι ή Βουλή συμφώνως προς το Σύνταγμα είναι ή άνωτάτη δικαστική του έθνους αρχή και δεν δύναται να μή ήναι τοιαύτη το σώμα το νοθετοδν, το σώμα το διέπον τās τύχας του

τόπου, το κυρίαρχον . . . Ο Ηλιόπουλος λέγει μετ' ειρωνείας ωραία δόγματα . . . Μετά τινας δ' άντεγκλήσεις των δικηγόρων Τυπάλδου και Ηλιοπούλου και του Μαυρομαρξά λεγόντων ότι ο Νικολόπουλος συνέπραξε μετά του Βαλασσοπούλου δωρα λαβών και ούτος, ο Πρόεδρος ειπών ότι τούτο δεν είναι εφέτι γνωστον διέλυσε τήν συνεδρίασιν.

Έν τή Ζ' συνεδριάσει γενομένη τή 4 Φεβρουαρίου ο Πρόεδρος αναγινώσκει τήν άπόφασιν του δικαστηρίου, δι' ης άπορρίπτονται πās αι ένστάσεις των κατηγορουμένων και διατάσσεται ή τής δίχης πρόοδος. Άποχωρησάντων δέ από τής αίθούσης των μαρτύρων τής κατηγορίας και τής υπερασπίσεως ήρξαντο αι εξέτασεις των τής πρώτης μαρτύρων. Και πρώτος μέν εξητάσθη ο μάρτυς Καλλίνικος Καστόρχης άρχιεπίσκοπος Φθιώτιδος, δεύτερος δέ ο Ν. Παπαμιχαλόπουλος ύπουργός των Οικονομικών επί Βούλγαρη, οίτινες κατέθεσαν διάφορα γεγονότα, μηδαμώς ή ήκιστα επιβαρύνοντα τους κατηγορουμένους, ειτα δέ διελύθη ή συνεδρίασις.

Έν τή Η' συνεδριάσει γενομένη τή 5 Φεβρουαρίου εξητάσθη πρώτος ο μάρτυς Πανάρετος Κωνσταντινίδης Ιερές ούτινος ή κατάθεσις δεν ωμοίαζε προς τήν τής προανακρίσεως και όν οί Εισαγγελείς τής Βουλής κατήγγειλαν επί ψευδορκία. Είτα εξέτασθέντος και του μάρτυρος Νικοδήμου Σακελλαριάδου Ιερέως επίσης διελύθη ή συνεδρίασις. Και των μαρτύρων τούτων αι καταθέσεις δεν ήσαν επιβαρυντικά.

Έν δέ τή Θ' συνεδριάσει γενομένη τή 6 Φεβρουαρίου εξητάσθησαν οί μάρτυρες Μαγουσάκης συντάκτης τής «Παλιγγενεσίας», Γεωργαντόπουλος υπάλληλος, ο ήγούμενος τής έν Αίγίνη μονής Άνθιμος Άνωπόπουλος και ο πρώην ήγούμενος Βερσής. Η κατάθεσις του Άνωπόπουλου ή το ήλιον επιβαρυντική διά τον κ. Βαλασσοπούλου διότι κατέθεσεν ότι ο ίδιος ιδίαις χερσί έμέτρησε δεκακισχίλια φράγκα εις τās χείρας του Ύπουργού. Του μάρτυρος τούτου ή κατάθεσις ήτο πάντη διάφορος τής έν τή ανακρίσει αυτού. Πολλοί δέ μάλλιστα των έφημερίδων και ιδίως ο «Λαός» καταμέμφονται αυτού ως ανθρώπου κακίστου και ως εκ τούτου άναξιοπίστου. Άχρι δέ τούδε οί εισαγγελείς τής Βουλής δεν κατήγγειλαν αυτόν ως έπραξαν επί του ειρημένου Π. Κωνσταντινίδου. δι' ο ή τοιαύτη διαγωγή κατακρίθη υπό του τύπου ως μεροληπτική.

Τήν 7 δέ και 8 δεν συνήλθε το ειδικόν δικαστήριο άσθενούντος του κ. Προέδρου Τήν δέ 9 εγένετο ή Υ' συνεδρίασις αυτού καθ' ήν εξητάσθησαν οί μάρτυρες Διονύσιος Κορομηλάς, Σ. Πυρής, Π. Κουμανταρέας, Άλ. Ξακουστής, Άρ. Βαμπάς δημοσιογράφος, ούτινος ή μαρτυρία ένέφαινεν άνθρωπον νοήμονα, άμερόληπτον και δίκαιον, Η. Καραβοκυράκος και Ε. Στύπας. Πολλών δέ εκ των μαρτύρων τούτων αι καταθέσεις επιβαρύναν τους κατηγορουμένους.

Τήν 10 Φεβρ. εγένετο ή ΙΑ' συνεδρίασις καθ' ήν εξητάσθησαν οί μάρτυρες Κ. Βασιλειάδης, Ν. Αάσκαρης, Γενν. Δημητριάδης Ιερές, Χαρ. Σπηλιόπουλος, Κωνστ. Γεωργιάδης, Γ. Πομώνης και Έμμ. Λυκούδης δικαστής οίτινες κατέθεσαν διάφορα περιστατικά; ο άδαμαντοπόλης Σπηλιόπουλος μάλλιστα κατέθεσεν ότι και ο μακαρίτης Πεταλάης ύπουργών τής Δικαιοσύνης διώρισεν

υποθηκοσύλακα τινά επί πληρωμή δραχμών πεντακοσίων γενομένη υπ' αυτού του ίδιου Σπηλιοπούλου.

Τήν 11 Φεβρουαρίου εγένετο ή ΙΒ' συνεδρίασις καθ' ήν εξητάσθησαν οί μάρτυρες Β. Τερζόπουλος, Χρ. Τερζόπουλος άδελφοί του άποθανόντος άρχιεπισκόπου Άργολίδος Καλλινίκου, Ξ. Γρηγοράκος, Κ. Παπαγεωργόπουλος, Ι. Καζάκος, Κ. Άναγνωστόπουλος, Κ. Φιλοσοφόπουλος, Ε. Άντωνόπουλος, Α. Μέρμηγκας και Δ. Δημητρακόπουλος, εξ όν οί άδελφοί Τερζόπουλοι καταμηνύθησαν επί ψευδορκία υπό των Εισαγγελέων τής Βουλής διότι αι καταθέσεις αυτών, ως ειπον, δεν συμφώνουν προς τās των ανακρίσεων.

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ

—ο—

Ένώ πάντες, υπό άνομβρίας μαστιζομένου του τόπου, έδεόμεθα υπέρ τής βροχής, έπήλθε μέν το άγαθόν, αλλά μετά κακού μειγμένον.

Τήν παρελθούσαν Τρίτην περί τήν μεσημβρίαν ή άτμόσφαιρα θολουμένη, απέβαινεν επί μάλλον θυελλωδεστέρα και γνωφώδης. Περί δέ τήν 3ην μ. μ. ώραν στιβάδες νεφών, ηλεκτρισμένων, ως φαίνεται, διαφόρων, εκραγείσαι, κατέρριψαν χάλαζαν πολλήν και υετόν βαγδάτον, επί ώραν διαρκέσαντα. Μικράς δέ διακοπής γενομένης, επανελήθησαν τὰ μετέωρα; άστραπαί δέ λαμπραι διέσχίζον τον ουρανόν και βρονται παταγώδεις ήκούοντο, κρουνηδόν δέ κατέπιπτεν άμβρος, όρμητικώς σχηματίζων βύακας και χειμάρρους.

Και έποτίσθη μέν ή διψώσα γη και ή εκ τής ξηρασίας νενεκρωμένη φύσις ανέλαβε ζωήν, και έν ταις δεξαμεναίς δέ άφθονον άπεταμιεύθη το ύδωρ.

Πλήν έν τώ μέσω τής πάλης εκείνης των στοιχείων, καθ' ήν έπαταγούντο αι βρονται και τὰ νεφα εξήστραπτον, τὰ πάντα δέ ήλεκτρισμού ένεπλήσθησαν εξηκοντίζοντο και κεραυνοί, όν ή πτώσις διεκρίνετο. Είς δέ τούτων ένέσκηψε κατά τήν άνω Σύρον, τρέμον έμποικήσας και δυστυχημάτων γενόμενος πρόξενος.

Ητο ή ώρα του έσπερινού και έν τώ καθολικώ του Άγίου Γεωργίου ναώ τώ επί τής κορυφής τής άνω Σύρου κειμένω, εκκλησιάζετο πληθος λαού, Ιερουργούντος του Έπισκόπου. Αίφνης, άκουσθέντος κρότου ώσει πολλών όμου τηλεβόλων και λάμψεως επιφανείσης, ήτις έθάμβωσε τους πάντας, έδονήθη δεινόν ο ναός και τὰ πέριξ, σμερδαλέος δέ κηραυνός πεσών τους επί του κωδωνοστασίου τέσσαρας σταυρούς εξετείναζε πρώτον, ειτα δέ τον κώδωνα προσβαλών εισέθερεν εις τον ναόν διατρήσας τήν τοίχον και διαδραμών τās σιδηράς του ναού δέσεις, και προς το ιερόν βήμα διευθυνθείς, ειτα δ' επανελθών και πāsαν τήν εκ μετάλλου ύλην και τὰ σκεύη πη μέν περικούσας, πη δέ κατακαύσας και πανάξας τους κίονας, κατέπληξε και ένέβαλεν εις άθυμίαν πάντας τους έν τώ ναώ, έμβροντήτους γενομένους.

Και επληξες μέν και άπνουν άφηκε τόν διάκονον Α. Πρίντεζην, ήμιθανή δ' έρριψεν τον διάκονον Δελασούδαν, έν ω τρίτου διακόνου επήρωσε τās όψεις και άλλου ώσπερ τως τήν άκοήν. Τόν δήμαρχον Σαλαχάρην επληγώσεν ελαφρώς ως και τον Ιερέα Χαλαβάρη

λύθη μὲν τῶν φυλακῶν, ἀλλ' ὅμως μεταβάς εἰς Τήνον, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς δολοφόνος.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ντάβιου μετὰ τινα χρόνον συζευχθεῖσα μετὰ τοῦ I. Κωστάζου συνέζησε μετ' αὐτοῦ, ἔτεκε τέκνα, καὶ ἀπέθανεν ἀκολούθως.

Πρὸ ὀλίγων δ' ἡμερῶν ἀσθενήσας ὁ I. Κωστάζος καὶ μέλλων ν' ἀποθάνῃ, ἐκάλεσε τὸν πνευματικόν, καὶ ἐξομολογηθεὶς, ἀφῆκεν ἐντολήν νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἐξομολόγησιν του, ἣτις ἦτο, ὅτι αὐτὸς ὁ Κωστάζος ἐρώμενος τῆς συζύγου τοῦ Ντάβιου, συνεννοήθη μετ' αὐτῆς, καὶ παρ' αὐτῆς μάλιστα λαβὼν τὸ ὄπλον, ἐδολοφόνησεν ἐξώθεν τῆς οἰκίας του τὸν Ντάβιον ἵνα, λάβῃ, ὡς καὶ ἔλαβε σύζυγον τὴν ἐκείνου, καὶ ὅτι ὁ καταδιωχθεὶς καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον δυστυχῆς Τρούμπας ἦτο ὅλως ἄθως. Τὰ αὐτὰ ὡμολόγησεν ὁ Κωστάζος καὶ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ντάβιου καὶ πρόγονόν του καὶ εἶτα ἐξέψυξε.

Πόσα τοιαῦτα ἄδικα ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πόσον ἐπισηκλῆς εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη!

— Κατ' αἵτησιν τῶν εἰσαγγελέων τῆς Βουλῆς οἱ δύο κατηγορούμενοι ὑπουργοὶ μετεφέρθησαν αὖθις εἰς τὸ στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον, διότι δὴθεν ἐπῆρσαν τινὰς τῶν μαρτύρων ν' ἀναιρέσωσι τὰς πρώτας καταθέσεις των. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι μαρτυρίαι τινὲς φαίνονται διαστρεμμέναι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων ἀγίου Φθιώτιδος, Παναρίτου Κωνσταντίδου Ἀνθίμου ἠγουμένου καὶ ἄλλων.

— Ὁ πρίγκηψ Ἀλφρέδος, δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου, κατεστάθη πλοίαρχος τοῦ μεγάλου θωρηκτοῦ πλοίου «Sultan», μέλλοντος νὰ καταπλεύσῃ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Μεσόγειον πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν αὐτόθι ναυτικῶν τῆς Ἀγγλίας δυνάμεων.

— Ἐν Ἀσόραις, νήσοις τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀνεκαλύφθη πολὺ τιμὸν χειρόγραφον περὶ ἐποικίσεως τῆς βορείου Ἀμερικῆς κατὰ τὸ 1500 ὑπὸ ἀποίκων τοῦ Ὀπόρτου, τοῦ Ἀβέρου καὶ τῆς Τερτσέρας. Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἐγράφη τῷ 1570 ὑπὸ Φραγκίσκου δὲ Σούζα, καὶ ἀπώλεσθη τῷ 1755 κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Λισαβῶνος. Ἡ Πορτογαλικὴ κυβέρνησις προτίθεται νὰ δημοσιεύσῃ τὸ χειρόγραφον τοῦτο, ὅπερ ἀρκετὸν ἐπιχέει φῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς.

— Οἱ ἐπόμενοι λόγοι ἀποδίδονται εἰς τὸν μέγαν Γερμανὸν ποιητὴν ὡς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἑκερμαν τῇ 21 Φεβρουαρίου 1827 λεχθέντες. «Τρία πράγματα ἐπεθύμουν νὰ ἴδω πρὸ τοῦ θανάτου μου: τὴν τομῆν τοῦ ἱσθμοῦ τοῦ Παναμᾶ, τὴν κατασκευὴν διώρυγος τοῦ Δουνάβεως ἐν τῷ Ρήνῳ, καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς κατόχους μιᾶς τοῦ Σουδᾶ διώρυγος. Ἐπεθύμουν ταῦτα νὰ τὰ ἴδω, καὶ θὰ ἦτο καλὸν νὰ ζήσω ἀκόμη πεντῆκοτα ἔτη, ὅπως γείνω μάρτυς τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῶν». Ὡς βλέπει ὁ ἀναγκώστης ὁ τὸν Φάουσι ποιήσας μικρὸν ἠπατήθη καθόσον ἀφορᾷ τὴν διώρυγα τοῦ Σουδᾶ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Αἱ εἰς μεγάλα δυνάμεις προτίθενται νὰ προσκαλέσωσιν ἀπὸ κοινοῦ τοὺς ἐπαναστάτας νὰ καταθέσωσι τὰ ὄπλα, πεποιθότες

εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῆς Πύλης, ἃς ἡ παραδοχὴ τῆς αὐστριακῆς διακινώσεως ἔθεσεν ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῆς Εὐρώπης. Συγχρόνως θὰ παρακληθῇ ὑπὸ τῆς Ῥωσσίας καὶ Αὐστρίας καὶ ὁ ἡγεμὼν τοῦ Μαυροβουνίου νὰ μεταχειρισθῇ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐπιρροὴν πρὸς κατευασμὸν τῶν πνευμάτων. Φαίνεται ὅτι ἡ Πύλη ἀπεπειράθη νὰ διαπραγματευθῇ καὶ ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου καὶ νὰ δελεάσῃ αὐτὸν δι' ὑποσχέσεων. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπεστάλη ἐκ Τρεβίζινης εἰς Κετίγγην ὁ Σεφκὲτ Ἐφένδης, ὅπως ὑποσχεθῇ τῇ μαυροβουνικῇ κυβερνήσει τὸν περιζήτητον λιμένα τῆς Σπίτσας πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀλβανίας, κατὰ τινὰς δὲ καὶ τὰ τρία νοτιώτερα διαμερίσματα τῆς Ἐρζεγοβίνης, ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ κατασταλῇ διὰ τῆς ἠθικῆς ἀρωγῆς τοῦ Μαυροβουνίου ἡ ἐπανάστασις. Ὁ Ὄθωμανὸς ἀπεσταλμένος ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῆς τιμῆς. Ὁ ἡγεμὼν ἀπέστειλεν αὐτῷ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ ἵππον. Βεβαιοῦται ὅμως ὅτι αἱ προτάσεις του ἀπερρίφθησαν. Τὸ Μαυροβούνιον δὲν θὰ διακυβευθῇ βεβαίως χάριν ὀλίγων λωρίδων γῆς τὴν ἐν τῷ νοτιοσλαβικῷ κόσμῳ μεγάλην αὐτοῦ σημασίαν καὶ τὸ μέλλον του.

— Ἀγγλῖα. Ἐναρξίς τοῦ κοινοβουλίου. Ἐν τῷ λόγῳ τῆς Βασιλίσσης βεβαιοῦται ὅτι αἱ μετὰ τῶν ξένων δυνάμεων σχέσεις εἰσὶν ἐγκάρδιοι. Ἴδου δὲ τὸ κυριώτερον χωρίον τοῦ λόγου. «Ἐπειδὴ τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης διήγειρε τὴν προσοχὴν τῶν μεγάλων δυνάμεων, ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ μὴ διατελέσω ξένη τῶν ὑπὸ τῶν συμμάχων κυβερνήσεων καταβληθεῖσάν συμπαθειῶν πρὸς εἰρηνοποίησιν τῶν ἐπαναστατῶν τῆς Τουρκίας ἐπαρχιῶν. Ὅθεν συνηνώθη μετ' αὐτῶν σεβομένη ἄλλως τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Υ. Πύλης, ἵνα συστήσωμεν τῇ Α. Μ. τῷ Σουλτάνῳ τὸ πρόσφορον διοικητικῶν τινῶν μεταρρυθμίσεων, αἵτινες θέλουσιν ἄρῃ ἐκ μέσου πᾶσαν πραγματικὴν αἰτίαν παραπόνων ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς Τουρκίας. Ὁ λόγος τῆς Βασιλίσσης τελευτᾷ ἐκφερομένης τῆς ἐλπίδος ὅτι τὸ Κοινοβούλιον θέλει ἐγκρίνει τὴν ἀγορὰν τῶν εἰς τὸν Κεδίβην τῆς Αἰγύπτου ἀνηκουσῶν μετοχῶν τῆς Σουεζείου διώρυγος, ἔχον ὑπ' ὄψιν ὅτι ὑπόθεσις αὕτη συνδέεται στενότατα μετὰ τῶν κοινῶν συμφερόντων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

— 0 —

Ἐκτὸς τῆς ἐν Ζακύνθῳ ἄπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδομένης «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» καὶ τῆς ἐν Ἀθήναις «ΑΥΡΑΣ» συγγραμμάτων περιοδικῶν ὕλην τερπνὴν, ποικίλην καὶ ὠφέλιμον περιεχόντων καὶ ἀναγκιῶν πάσῃ οἰκογενείᾳ, ἐπανελήφθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἡ ἐκδοσις τῆς «ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ κ. Ν. Ματαράγκα, ὅπερ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως βλέπομεν.

Ἄλλὰ καὶ τοῦ περιοδικῆ συγγράμματος «ΒΥΡΩΝΟΣ» εἶδομεν μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὸ Α'. φύλλον τοῦ Β'. τόμου ἐκδοθέν.

Τὰ ἀνωτέρω συγγράμματα γενικῶς εἰσι διδακτικὰ καὶ ἀναγκαῖα παντὶ φιλαναγνώστη καὶ ἰδίως ταῖς οἰκογενείαις ὕσαι ποθοῦ-

σιν οὐ μόνον τερπνὴν ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμον καὶ καρποφόρον ἀνάγνωσιν.

Ἡσυχῶς ὅμως συνιστῶμεν καὶ τοῖς ἐκδόταις νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς τακτικῆς τῶν συγγραμμάτων ἐκδόσεως, διότι πέρυσιν δυσκολίαι τινὲς ἐν τῇ ἐκδόσει τινῶν τοῦ «ΒΥΡΩΝΟΣ» φυλλαδίων παραίχον ἀφορμὰς παραπόνων τῆς περὶ τὴν ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς λεπτολογοῦσι.

Ἴδου ὁ κατάλογος τῶν ἐν τῷ πρώτῳ φυλλαδίῳ τοῦ «Βύρωνος» περιεχομένων.

Οἱ τέσσαρες ποιηταί: Ὀμηρος, Βιργίλιος, Δάντης καὶ Βύρων ὑπὸ Κωνσταντίνου Πώπ. — Γλωσσάριον ὑπὸ Π. Παππαζαφειροπούλου. — Ὁ Ἀμφιάρκος καὶ τὸ ἐν Ὠρωπῷ μαντεῖον αὐτοῦ ὑπὸ Κ. Νεστορίδου. — Περὶ τῶν διαίρέσεων τοῦ Χρόνου ὑπὸ Μ. Γ. Ἀντωνοπούλου. — Ἱστορία τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου ὑπὸ Σχίλλερ, μετάφρασις Χ. Καψάλη. — Περὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατιωτικοῦ ὀργανισμοῦ μας, ὑπὸ Γ. Κανακαράκη. — Περιήγησις ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Νεάπολιν. — Ῥωμαϊκαὶ ἀρχαιότητες ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Ο. Ῥέντζου. — Πριγκηπίσσης γαμβρὸς, κωμῳδία ὑπὸ I. I. Σκυλίση. — Δημοτικὰ ἄσματα ὑπὸ κ. Ζησίου.

Συνδρομηταὶ τῶν ἀνωτέρω περιοδικῶν γίνονται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον I. Κ. Χούμη.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΚΑΠΗΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἡ «ΤΟΥΡΚΙΑ»

Γ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ.

Ἰπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν συνέστη κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Ἀγορᾶς καὶ ἀντικρὺ τοῦ βιβλιοπωλείου I. Κ. Χούμη καπνοπωλεῖον ἐν ᾧ πωλοῦνται ΚΑΠΗΝΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ καὶ ΕΛΛΗΝΙΚΑ λιανικῶς καὶ χονδρικῶς εἰς τιμὰς συμφερούσας.

ΣΑΝΔΑΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΔΟΥΔΕΣΚΟΥ.

Ὁ γνωστὸς σανδαλοποιὸς Δ. Δουδέσκος μετέφερε τὸ κατάστημά του εἰς τὴν παρὰ τὸ θέατρον ἀποθήκην τοῦ κ. Βούρου ἀντικρὺ τῆς θύρας τῆς δημοτικῆς Λέσχης.

Ἡ εἰς Ἐπισκοπεῖον ΟΙΚΙΑ τοῦ κ. Δ. Θ. Καλάρη ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ δι' ὄλον τὸ θέρος.

Σύγκειται ἐξ αἰθούσης, ἐστιατορίου, τριῶν δωματίων, μαγειρείου, μετὰ κατωγείων καὶ δεξαμενῆς.

Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸν ἴδιον.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ἡ «ΠΡΟΟΔΟΣ»